

Arrest

nr. 168 895 van 1 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen X, X en X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT, die tevens de tweede verzoekende partijen vertegenwoordigt en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters echtgenoot diende op 17 november 2014 een asielaanvraag in. Aangezien hij reisde met een visum afgeleverd door de Poolse autoriteiten werd aan hen op 10 december 2014 een overnameverzoek gericht op grond de Verordening 604/2013.

De Poolse autoriteiten verklaarden zich op 17 december 2014 akkoord met de terugname van verzoeksters echtgenoot op grond van artikel 12.4 van de Verordening 604/2013.

Bij schrijven van 26 december 2014 vroeg de advocaat van verzoeksters echtgenoot om behandeling van zijn asielaanvraag in België.

Op 26 mei 2015 werd besloten om zijn asielaanvraag in België te behandelen, gelet op zijn medische problematiek en het verlopen van de termijn sinds het akkoord van de Poolse autoriteiten met de overname van verzoeker.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 23 september 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het bestuur beval verzoeksters echtgenoot op 3 oktober 2015, onder een bijlage 13^{quinq}ues, het grondgebied te verlaten 30 binnen de dagen.

1.3. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 22 december 2015 (RvV 22 december 2015, nr. 159 209).

1.4. Verzoekster en haar minderjarige kinderen dienden op 2 september 2015 bij de Belgische overheid ook een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 12 november 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep weigerde de Raad intussen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 25 mei 2016 (RvV 25 mei 2016, nr. 168 358).

1.5. Het bestuur beval verzoekster op 19 november 2015, onder een bijlage 13^{quinq}ues, het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.
Dit betreft thans de bestreden beslissing.

1.6. Ter terechtzitting wordt gemeld dat verzoekster en haar echtgenoot intussen een tweede asielaanvraag hebben ingediend.

Verzoekster werd op 23 december 2015 in het bezit gesteld van een bijlage 35 geldig tot 23 maart 2016 en verlengd tot 23 april 2016.

1.7. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾,

naam : Kulchytska

voornaam : Yuliia

geboortedatum : 03.02.1981

geboorteplaats : Chrelnitsky

nationaliteit : Oekraïne

+ 3 kinderen:

Kulchytskiy Artur Volodynirovitch, 04.07.10 265-82 – Oekraïne

Kulchytska Ksenia Volodynirovna, 10.04.10 298-57 – Oekraïne

Kulchytska Solomya Volodynirovna, 14.06.08 386-21 - Oekraïne

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12 november 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen⁽¹⁾

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid en licht als volgt toe:

"Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster beweert een beroep te hebben ingesteld bij de Raad tegen de beslissing waarbij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen.

In de hypothese van het negatief afsluiten van die asielprocedure, kan verzoekster, gelet op haar illegale verblijfssituatie, niet getuigen van het rechtens vereiste belang bij de schorsing van de thans bestreden beslissing.

Ten tijde van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vertoefde verzoekster in ieder geval in onwettig verblijf.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect genereren.

Artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten."

Uit de voormelde bepaling kan een gebonden bevoegdheid worden afgeleid van de minister of zijn gemachtigde. Wanneer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het statuut van vluchteling of de subsidiaire bescherming weigert, waardoor de vreemdeling onregelmatig in het land verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde dat betrokkene zich in de situatie van artikel 7 van de Vreemdelingenwet bevindt.

Er is hier geen sprake van een appreciatiebevoegdheid in hoofde van minister of zijn gemachtigde.

Verzoekster verblijft in België zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waardoor de minister of de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven. Artikel 7 eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, (...) moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten"

De Raad oordeelde in dat verband dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

In casu, verblijft verzoekster in het Rijk zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

De rechtspraak van de Raad van State is constant en voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 156.746 van 22 maart 2006 in de zaak A.171.101 XIV – 25.011, waarin als volgt werd geoordeeld:

"Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procedure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft; dat bijgevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is." (R.v.St., 22 maart 2006, nr. 156.746)

Een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing kan verzoekster dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten voor zoveel er risico bestaat op schending van een hogere rechtsnorm.

Bovendien blijkt uit de bespreking van het middel dat er geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk wordt gemaakt.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is huidige vordering onontvankelijk”.

3.2. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang. De verwerende partij wijst erop dat zij bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij stelt dat de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij dan ook geen voordeel kan opleveren omdat zij haar krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet opnieuw een bevel zal moeten afleveren.

3.3. Voorts stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij een beroep ingediend heeft tegen de beslissing van de commissaris-generaal en een tweede asielaanvraag heeft ingediend, waardoor zij recht heeft op een bijlage 35 en de bestreden beslissing op het moment dat de nota met opmerkingen werd ingediend niet uitvoerbaar is. Volgens de verwerende partij heeft de grief van de verzoekende partij betrekking op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg kan deze niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.4. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij betwist dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarenboven voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), verdragsbepaling die primeert op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.5. Daarenboven is het niet omdat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk geschorst is op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet en de verzoekende partij in het bezit gesteld wordt van een bijlage 35 dat zij om die reden geen belang meer zou hebben bij de nietigverklaring van het bevel. Verder is het niet zo dat wanneer een beslissing een bij wet voorgeschreven maatregel is, het beroep louter om die reden onontvankelijk is.

3.6. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 5 EN ARTIKEL 6 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 J. ARTIKEL 13 E.V.R.M.;
- SCHENDING VAN DE FORMELE EN MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING;
- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht;
- SCHENDING VAN HET BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR;

• SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL.

In datum van 19 november 2015 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 8 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing heeft genomen, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

(...)

In de bestreden beslissingen wordt er op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partijen, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

De verzoekende partijen roepen een schending in van art. 3 EVRM gelet op de huidige toestand in Oekraïne en het persoonlijk verhaal van de verzoekende partijen. Daarenboven betreft het een gezin met minderjarige kinderen.

De partner van de eerste verzoekende partij, de vader van hun kinderen, lijdt aan een ernstige vorm van Hepatitis C, met het risico op ontwikkeling van levercirrose.

In het medisch getuigschrift van 11 december 2015 gaf dokter Zwaenepoel aan dat een verdere opvolging van deze aandoening zeker vereist is. De gezondheidszorg in Oekraïne is op vandaag volledig verwaarloosd. Er heerst een enorm tekort aan medische voorzieningen en medicatie.

"The standard of healthcare in Ukraine is extremely neglected with a severe lack of medical facilities and medicines. Some of the medical staff are highly trained, but some have only completed half of the training required. The healthcare is in an extremely poor state. Healthcare in Ukraine is supposedly free and available to all citizens and registered long-term residents. Private healthcare is also available in the country. All employed citizens contribute to the healthcare system. The Government of Ukraine oversees the health service and all citizens are entitled by law to equal access to healthcare."

(stuk 3: Europe-cities, Healthcare in Ukraine, geraadpleegd op 16 oktober 2015, te consulteren via: <http://europe-cities.com/destinations/ukraine/health/>)

Bij terugkeer naar Oekraïne kunnen de eerste verzoekende partij, haar partner en hun kinderen onmogelijk terugkeren naar hun oude adres, aangezien zij er gezocht wordt door de personen die hen naar het leven staan.

In de praktijk zouden zij er dus een Internally Displaced Persons (IDP's) worden. Voor hen is de toegang tot adequate gezondheidszorg nog nijpend.

"IDPs with medical needs face particular difficulties. Pensioners who may have been entitled to medication at subsidized prices are often not able to access this in their location of displacement, as the healthcare budget of local authorities does not provide for IDPs, thus making essential medicines unaffordable. 156 Given the shortage of drugs in Ukraine for patients with HIV or drug-resistant tuberculosis, individuals affected by these conditions may not be able to access life-saving medication. 157 Furthermore, specialized medical or psychological services for survivors of torture, violence and trauma are generally not accessible because of high cost and limited availability. 158"

(stuk 4, UNHCR, International Protection Considerations Related to the Developments in Ukraine – Update III, dd. 24 september 2015, te raadplegen via: <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=56017e034&skip=0&query=Ukraine&searchin=title&sort=dat>)

Een gedwongen terugkeer naar Oekraïne zou voor de partner van verzoekster tot gevolg hebben dat hij er geen toegang krijgt tot de medische zorg die hij nodig heeft. Een dergelijke terugkeer zou in zijn hoofde een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

De eerste verzoekende partij, haar partner en hun kinderen vormen in België een gezinseenheid. In overeenstemming met artikel 8 EVRM dient de eenheid van deze gezinseenheid beschermd te worden. Zoals hierboven werd uiteengezet is het op heden, zeker gezien diens gezondheidstoestand, onmenselijk om de partner van verzoekster naar Oekraïne terug te sturen.

Art. 8 EVRM waarborgt de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31).

Op dezelfde wijze dient bij de beoordeling van een beslissing van verwerende partij de impact ervan te worden nagegaan op de minderjarige kinderen. Dat het belang van het kind doorslaggevend is werd bevestigd in een arrest van het Europees Hof (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014).

Om die reden is de bestreden beslissing dus minimum in strijd met de materiële motiveringsplicht. Het eerste middel is bijgevolg gegrond."

4.1.1. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekster stelt dat verwerende partij de hogere rechtsnormen dient te respecteren en dat een schending van artikel 8 EVRM meer dan reëel is. Er zou geen rekening zijn gehouden met de omstandigheden eigen aan haar geval en er zou evenmin verwezen worden naar de feiten. Zij stelt een schending van artikel 3 EVRM voor, gelet op de huidige toestand in Oekraïne. Zij zou niet kunnen terugkeren naar het oude adres in Oekraïne aangezien haar gezin er gezocht wordt door de personen die hen naar het leven staan. Zij verwijst bovendien naar de medische toestand van haar echtgenoot.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM vereist dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM omvat een dergelijke motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt, aangezien het hele gezin werd bevolen het grondgebied te verlaten. Zoals blijkt uit het administratief dossier en het feitenrelaas diende verzoeksters echtgenoot eveneens een asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen weigerde hem echter d.d. 23 september 2015 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, waarna hij d.d. 3 oktober 2015 bevolen werd het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Zodoende dient het hele gezin het grondgebied te verlaten, aangezien de minderjarige kinderen de verblijfsstatus van hun ouders volgen. Verzoekster maakt derhalve geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk, nu zij niet aantoonde dat er

gezinsleden van haar op legale wijze op het Belgisch grondgebied verblijven met wie zij bovendien een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij laat bovendien gelden dat rekening werd gehouden met al de elementen die blijken uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een asielaanvraag indiende en dat de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen weigerde de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verwerende partij diende derhalve een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoekster beperkt zich op vage en algemene wijze te poneren als zou verwerende partij geen rekening hebben gehouden "met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij" en dat "(geen) verwijzing naar de feiten (werd gemaakt)". Zij laat hierbij na haar betoog te concretiseren. Verzoekster voert geen enkel concreet element aan dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en die de afgifte van een bevel zou verhinderen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat daar waar verzoekster zich beroep op de gezondheidstoestand van haar echtgenoot, die niet het voorwerp uitmaakt van het thans bestreden bevel. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk als zou de thans bestreden beslissing een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. Het louter feit dat de medische zorgen in Oekraïne van mindere kwaliteit zouden zijn dan in België heeft overigens geen schending van artikel 3 EVRM tot gevolg. Niets belet haar echtgenoot bovendien een aanvraag in te dienen tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekster verwijst naar artikel 3 EVRM en zij beweert dat zij niet kan terugkeren naar haar oude adres, aangezien zij er gezocht wordt door de personen die het gezin naar het leven staan, dient te worden opgemerkt dat in kader van artikel 3 van het EVRM vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet die beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Terwijl dient te worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas reeds werd onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarbij kan worden opgemerkt dat de commissaris oordeelde dat in hoofde van verzoekster geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld. Er werd immers geen geloof gehecht aan verzoeksrsers verklaringen. Bijgevolg is artikel 3 EVRM eveneens gewaarborgd.

Artikel 3 EVRM stemt immers inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

"Waar verzoekende partij stelt dat haar leven en haar fysieke integriteit, in de zin van de artikelen 2 en 3 EVRM, bij "een eventuele verwijdering" in het gedrang komen, wijst de Raad erop dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>)." (RVV 30 maart 2012, nr. 78 513)

De beslissing van de Commissaris is geldig in het rechtsverkeer aanwezig zolang geen negatieve beslissing wordt genomen door de Raad voor vreemdelingenbetwisting, voor zover verzoekster er daadwerkelijk een beroep tegen zou hebben ingesteld. Tot op dat moment kan bijgevolg worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending oplevert van artikel 3 EVRM.

Het eerste middel is niet ernstig."

4.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij in casu niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het

feit dat de bestreden beslissing volgt op een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen en de beroepsmogelijkheid in volle rechtsmacht die voor de verzoekende partij openstaat bij de Raad en het feit dat het betoog van de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM betrekking heeft op motieven die zij reeds in haar asielprocedure heeft aangehaald. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Artikel 74/13 van Vreemdelingenwet biedt echter geen grondslag voor deze verwachting. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

Voorts vloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet voort dat de verwerende partij steeds moet uiteenzetten waarom zij van oordeel is dat het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een vreemdeling geen beletsel vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Nu zoals onder blijkt verzoekende partij in familieband leeft, geen andere achterblijvende verwanten in België heeft en de bestreden beslissing verzoekster en haar kinderen betreft.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

4.3. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar uiteenzetting steunt op haar asielmotieven.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

4.4. Verzoekende partij stelt dat haar terugkeer naar Oekraïne een schending inhoudt van artikel 3 EVRM omwille van de situatie aldaar en ze niet naar hun oude woonplaats kunnen terugkeren en omwille van de gezondheidstoestand van haar echtgenoot.

4.5. De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatie-richtlijn. In de zaak Elgafaji oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, *“een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, Elgafaji, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15 a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15.c van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

4.6. In dit verband dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij met haar betoog kritiek levert op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2015, beslissing die niet het voorwerp van onderhavig beroep uitmaakt en waarin werd gesteld dat verzoekster zich geheel steunt op dezelfde asielmotieven van haar echtgenoot. Uit het administratief dossier blijkt dat de Raad zich in beroep in volle rechtsmacht uitsprak over de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot (RvV 22 december 2015, nr. 159 209) en hierin geoordeeld werd dat *“in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen”*. Ter terechtzitting werd gesteld dat verzoekster en haar echtgenoot een nieuwe asielaanvraag zouden hebben ingediend, doch hierover worden geen nadere gegevens voorgelegd.

4.7. Wat betreft de gezondheid van de echtgenoot van verzoekende partij is dit evenmin een onderdeel van de bestreden beslissing. Verzoekende partij blijft bij een loutere bewering waar zij stelt dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM indien ze naar Oekraïne moeten terugkeren. Noch uit het administratief dossier, noch het verzoekster kan blijken dat een aanvraag tot machtiging om verblijf om medische redenen werd aangevraagd, laat staan toegekend. Verzoekende partij kan met de algemene documentatie over de mindere kwaliteit van de Oekraïense gezondheidszorg niet aantonen dat een schending van artikel 3 EVRM voorligt.

4.8. Waar de schending van artikel 8 EVRM kort wordt aangehaald toont verzoekende partij niet aan hoe de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de eenheid van het gezin in gedrang komt. Immers zowel de asielaanvraag van verzoekster als haar echtgenoot als haar kinderen werd verworpen en zoals ter terechtzitting werd gesteld, heeft verzoeksters echtgenoot geen beroep ingediend tegen de 13quinquies dat hem werd betekend zodat hij ook het land dient te verlaten. Het gehele gezin moet aldus het grondgebied verlaten. Bijkomend kan nog worden vastgesteld dat verzoekende partij de mogelijke schending van artikel 8 EVRM nog steunt op de korte hypothese dat verzoeksters echtgenoot omwille van ziekte (hepatitis C) niet zou kunnen terugkeren naar Oekraïne, wat zoals hoger gesteld, niet is aangetoond.

4.9. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

4.10. Daar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de verwerende partij toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, kan niet worden besloten dat voormeld wetsartikel of de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

4.11. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *"Het redelijkheidsbeginsel"*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheids- of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.12. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772). Voor het overige wordt verwezen naar wat hoger werd besloten.

4.13. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd. Aangezien deze bepaling reeds is omgezet in Belgisch recht en de verzoekende partij niet aantoonde dat deze omzetting niet correct gebeurd is, wordt de schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

4.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

4.15. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.16. In zoverre de verzoekende partij opnieuw betoogt dat er sprake is van machtsmisbruik, kan worden verwezen naar de uiteenzetting dienaangaande bij de bespreking van het eerste middel.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.17. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING ARTIKEL 75 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN;
- SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 39/2 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 52/3 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 1, 6° VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN;
- SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, MINSTENS VAN DE MOGELIJKHEID TOT TOETSEN VAN DE MATERIËLE MOTIVERING;
- SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZIJNDE DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT;
- MACHTSMISBRUIK.

Tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 12 november 2015 (kennisgeving 12 november 2015) (stuk 5) waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit de verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande kreeg de verzoekende partij toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk “en” te lezen en niet “of”.

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°.”

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

“De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing “waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd” (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om “terugkeerbeslissing” aan te duiden. Soms is er sprake van een “bevel om het grondgebied te verlaten” (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet), soms heeft men het over een “verwijderingsbeslissing” (artikel 8bis van de Vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)”.

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.” (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissing zelf is bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd worden tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan. De verwerende partij maakt ten onrechte gebruik van standaardbeslissingen.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.

Het tweede middel is bijgevolg gegrond.”

4.17.1. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 1-6°, 7, 39/2 en 52/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG, het gelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zou sprake zijn van machtsmisbruik.

Verzoekster betoogt in essentie dat de vreemdeling die een schorsend beroep heeft ingediend tegen een negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, niet kan worden beschouwd als een vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, zoals bedoeld in artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980, artikel 1, 6° van de wet van 15 december 1980 die dienen te worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG. Gezien het voorlopig verblijfsrecht van die vreemdeling in het kader van het schorsend beroep, zou de afgifte van een terugkeerbesluit tijdens de termijn die daartoe openstaat, om die reden onwettig zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd genomen bij toepassing van artikel 53/3, §1 van de wet van 15 december 1980, waarin wordt bepaald:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.(...)"

Artikel 75 van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"§ 1. Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van (bijlage 13quinquies) betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen."

Artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd."

Uit die bepalingen blijkt dat het feit dat de termijn voor het indienen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nog loopt, niet in de weg staat dat het attest van immatriculatie zoals afgeleverd bij het indienen van de asielaanvraag wordt ingetrokken en een bevel om het grondgebied te verlaten, onder het model overeenkomstig bijlage 13quinquies, wordt afgegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris is in tegendeel bij gebonden bevoegdheid gehouden hiertoe over te gaan, indien de vreemdeling tevens onregelmatig in het Rijk verblijft, en dit "onverminderd" de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980. Uit artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 blijkt dat de rechten van de asielzoeker worden gewaarborgd door het feit dat dit terugkeerbesluit niet kan worden uitgevoerd tijdens de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, noch tijdens de behandeling van dit beroep.

Uit de tekst van de richtlijn 2008/115/EG kan niet blijken als zou die richtlijn een andere interpretatie van de geciteerde wetteksten opdringen.

Verzoekende partij stelt dat het "schorsend beroep" dat zij kan indienen tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus

en de subsidiaire beschermingsstatus, inhoudt dat de laatstgenoemde beslissing niet in werking kan treden tijdens de daartoe voorziene termijn.

De richtlijn 2005/85/EG legt uitdrukkelijk een andere verplichting op dan de door verzoekende partij voorgehouden verplichting. Artikel 7.1 van de richtlijn 2005/85/EG bepaalt immers:

“Asielzoekers mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dit recht om te blijven houdt niet in dat betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.”

De stelling van verzoekende partij dat zij *“tijdelijk verblijfsrecht”* zou hebben tijdens de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, faalt derhalve in rechte.

Ook de stelling dat de illegaliteit niet kan worden vastgesteld zolang de genomen beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet definitief is, faalt in rechte.

Artikel 2, d) van de richtlijn 2005/85/EG definieert het begrip *“definitieve beslissing”* in de zin van die richtlijn immers als volgt:

“ d) “definitieve beslissing”: een beslissing of de onderdaan van een derde land of de staatloze de vluchtelingenstatus wordt verleend overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG, waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van hoofdstuk V, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de asielzoekers in de lidstaten mogen blijven in afwachting van het resultaat, behoudens bijlage III;”

Als tussenconclusie laat verwerende partij gelden dat uit de richtlijn 2008/115/EG niet kan worden afgeleid als zou het loutere lopen van de wettelijke termijn voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, de gemachtigde van de staatssecretaris ervan weerhouden het onregelmatig verblijf van de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van die beslissing, vast te stellen.

Voorts betoogt verzoekende partij dat zij, overeenkomstig artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG recht heeft op een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten na het afsluiten van de bedoelde beroepsprocedure. Het feit dat de termijn om het grondgebied in casu reeds begint te lopen tijdens de beroepstermijn zelf, zou hieraan afbreuk doen. Bovendien zou sprake zijn van een ongelijke behandeling tussen de vreemdelingen die reeds na de bedoelde weigeringsbeslissing van het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het voorwerp worden van een terugkeerbesluit, en de vreemdeling die pas het voorwerp wordt van een terugkeerbesluit na het afsluiten van het hoger beroep bij de Raad. De eerstgenoemde vreemdeling zou immers onmiddellijk bij het afsluiten van de beroepsprocedure kunnen worden onderworpen aan een maatregel tot gedwongen verwijdering, terwijl de laatstgenoemde vreemdeling over een bijkomende termijn zou beschikken.

Artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG bepaalt:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Die bepaling omvat instructie omtrent de duur van de termijn om het grondgebied te verlaten die wordt verleend bij de afgifte van een terugkeerbesluit. Het betreft geen verplichtingen inzake het ogenblik waarop een terugkeerbesluit wordt getroffen, zodat in casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeksters een termijn van 30 dagen toekent.

Bovendien is de gemachtigde van de staatssecretaris, op grond van artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980, ertoe gehouden om onverwijld tot een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verleend in de bestreden beslissingen over te gaan, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt, en verzoekende partij onregelmatig in het Rijk verblijft.

De kritiek dat zij bij het afsluiten van de beroepsprocedure onmiddellijk zouden kunnen worden onderworpen aan een maatregel tot gedwongen verwijdering, faalt derhalve in rechte. Verzoekende partij, die volledig voorbijgaat aan de genoemde rechtsregel, laat derhalve na om haar belang aan te tonen bij haar kritiek die gesteund is in het argument dat haar omwille van de thans bestreden beslissingen de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek ontzegd zou zijn.

De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig”.

4.18. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar voormelde bepaling verwijst, bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij had afgewezen en dat zij niet beschikte over een paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij een beroep in volle rechtsmacht heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal en zet zij uiteen dat zij ingevolge de schorsende werking van dit beroep over een voorlopig verblijfsrecht beschikt. De verzoekende partij heeft inderdaad een opschortende procedure ingeleid bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 26 mei 2015. Het loutere feit dat de verzoekende partij een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal maakt evenwel geenszins dat zij over een legaal verblijf beschikte. Een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, dit luidens artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt geenszins dat de verwerende partij een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet en zoals de verzoekende partij correct opmerkt de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden dat enerzijds de commissaris-generaal weigert de vluchtelingenstatus te erkennen en weigert de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en anderzijds de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft.

Naar aanleiding van het opschortend beroep dat de verzoekende partij heeft ingediend, werd haar – zoals ter terechtzitting nog wordt gesteld door verwerende partij - een bijlage 35 afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kon worden gelegd gedurende de procedure. Dit document vermeldt aldus dat de betrokken vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Nergens valt in de Vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

Wat betreft de afgifte van een bijlage 35, dient erop te worden gewezen dat dit een loutere uitvoeringsmodaliteit betreft van het indienen van een beroep in gewone procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarenboven vermeldt de bijlage 35 sinds het koninklijk besluit van 8 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Dit houdt dus niet in dat de verzoekende partij is vrijgesteld van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, heeft zij geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn, noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht.

De verzoekende partij betoogt nog dat de richtlijn 2008/115/EG bepaalt dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd ‘indien een beslissing definitief is geworden’, waaronder zij *in casu* verstaat dat haar situatie pas illegaal is geworden na het arrest van de Raad. Zij verwijst op dit punt evenwel enkel naar een voorafgaande overweging van deze richtlijn, die geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen. De verzoekende partij verbindt haar betoog op geen enkele wijze aan enig specifiek artikel in de voormelde richtlijn dat niet op correcte wijze zou zijn omgezet in de Belgische wetgeving. Het door de verzoekende partij aangehaalde artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG betreft enkel de (passende) termijn voor vrijwillig vertrek. Dit betoog van de verzoekende partij kan dan ook niet worden weerhouden. Een louter algemene verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG kan evenmin volstaan om aannemelijk te maken dat na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal inzake een asielaanvraag niet reeds het onregelmatig karakter van het verblijf kan worden vastgesteld en reeds bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten, met dien verstande dat de betrokken vreemdeling is beschermd tegen een uitwijzing zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan inzake het beroep in volle rechtsmacht ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal. De aangehaalde parlementaire voorbereidingen kunnen aan het voorgaande evenmin afbreuk doen.

4.19. Waar de verzoekende partij de aanvang van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten bekritiseert, wijst de Raad op de toepassing van artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet. Voormelde artikelen verplichten de gemachtigde van de minister om onverwijld over te gaan tot de verlenging van het oorspronkelijk gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, eenmaal de Raad het beroep in volle rechtsmacht verwerpt, *quod in casu*. Deze beslissing dient onverwijld ter kennis te worden gebracht. De termijn voor verlenging is ook wettelijk vastgelegd, namelijk tien dagen, die in welbepaalde omstandigheden tot tweemaal toe verlengbaar is.

Het betoog van de verzoekende partij in het kader van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG is overigens niet dienstig, daar deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. De Raad is ook niet bevoegd om wetbepalingen, laat staan praktijken van de verwerende partij, te toetsen aan bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG.

4.20. Tot slot kan er ook niet worden vastgesteld welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij haar grief dat zij geen dertig dagen zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken. De verzoekende partij werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt gewezen op artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van de verzoekende partij, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Een schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 7, 39/2 of 52/3 van de Vreemdelingenwet of van artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze handelde of geen voldoende onderzoek voerde, zodat enige schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin blijkt.

4.21. De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt verder eveneens opgehangen aan het gestelde dat reeds een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten terwijl de verzoekende partij nog gerechtigd zou zijn geweest in België te verblijven. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij dat zij hangende het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad legaal in het Rijk verbleef niet kan worden aangenomen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij door consciëntieus de wet toe te passen zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Haar kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

4.22. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). *In casu* beperkt de verzoekende partij zich tot de bewering dat de verwerende partij ten aanzien van bepaalde vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden als zij niet overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij toont echter niet aan dat haar bewering enige grond heeft. In deze omstandigheden kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

Louter ten overvloede kan nog worden aangegeven dat de verzoekende partij met haar standpunt dat een vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend nadat zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen onmiddellijk kan worden gerepatrieerd indien de Raad vervolgens ook beslist om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, voorbijgaat aan wat is bepaald in artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

4.23. Uit voorgaande bespreking van het middel blijkt dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van de wet. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de bestreden beslissing ‘een schoolvoorbeeld zou zijn van terugkerende onwil in haren hoofde’. Er blijkt verder ook geenszins dat de

verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. Machtsmisbruik wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

4.24. Ten slotte ontbeert het verzoekschrift een uitleg aangaande de opgeworpen schending van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK